

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Leonardi Lessii E Societate Iesv Theologi. In D.
Thomam De Beatitudine. De Actibus HUMANIS. De
Incarnatione Verbi. De Sacramentis Et Censuris.
Prælectiones Theologicae Posthumæ**

Lessius, Leonardus

Lovanii, 1645

Art. 6. Vtrum remissio culpæ sit effectus pœnitentiæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72898)

eternam : ergo contritio ut quatuor, poterit tollere eternam & temporalem, quantumvis magna. Respondeo, Contritio non tollit poenam eternam per se primò, sed solum consequenter, quatenus tollit culpam, ex qua debitum poenae aeternae sequebatur. Poena autem temporalis non condonatur ex consequenti, eò quod aliqua culpa vel macula tollatur, ex qua dependeat; sed per se primò. Quare oportet aliquid aliud exhibere Deo, quod isti poenae quodammodo in ratione satisfactionis adaequetur.

Cur contritio non tollat simul temporalem poenam cum aeterna.

ARTICVLVS V.

Utrum remissa culpa mortali, tollantur omnes reliquiae peccati?

24. Quae dicuntur reliquiae peccati.

Respondetur: Non statim omnes reliquias tolli. Pro quo notandum est; dum committitur peccatum, per illum actum nasci in anima quandam prauam dispositionem, & veluti pondus ad similes actus: & si peccati frequentetur, nascitur etiam habitus, id est, firma inclinatio. Haec inclinationes vocantur reliquiae peccati. Constat autem has reliquias ordinariè non statim tolli per poenitentiam, sed manere etiam in iustificatione; ut docet Concilium Tridentinum sess. 14. cap. 8. qui saepe sentiunt, praesertim in initio conversionis, magnas in abstinendo ab illicitis difficultates. Vide Origenem homil. 8. in Leuit. ubi disputat de cicatricibus, quae cùrato peccato in anima permanent. Quod autem D. Thomas ait, Manere in iustificatione magis per modum dispositionum, quam habituum; non sic intelligendum est, quasi semper secundum substantiam suam imminuantur & debilitentur in iustificatione: hoc enim verum non est: (nam saepe fit ut quis iustificetur sine actibus, qui prauis illis habitibus sine contrarij.) Sed quia post iustificationem non dominantur voluntati, sicut antea; cum gratia supprimat earum vires, nec sinat in actum exire. Quam ob causam dicuntur etiam debilitata & diminuta; etiam si fortassis secundum substantiam suam aequè intensa sint.

ARTICVLVS V.

Utrum remissa culpa sit effectus Penitentiae?

25

Respondetur Affirmatiue. Et patet ex dictis art. 1. Solum:

25. Quae dicuntur reliquiae peccati.

Respondetur Affirmatiue. Et patet ex dictis art. 1. Solum: Quia si peccatum remittitur, tollitur etiam habitus peccati, qui est effectus peccati. Et si habitus tollitur, tolluntur etiam reliquiae peccati, quae sunt effectus habitus. Ergo remissa culpa tolluntur etiam reliquiae peccati.

Notandum est, Actus Penitentiae, ut est Contritio, Confessio, Satisfactio, dupliciter posse spectari: Primò, Ut sunt partes materiales Sacramenti: & hoc modo concurrunt effectiue & instrumentaliter ad remissionem peccatorum: nempe ut instrumenta moralia. Nam ex Christi institutione applicant nobis ipsius meritum: Contritio quidem & Confessio ad remissionem culpae; Satisfactio autem, ut est in proposito, ad remissionem culpae; ut autem in executione, ad remissionem poenae tantum. Haec tamen applicatio non perficitur ante verbum absolutionis, à quo actus poenitentis vim Sacramentalem potissimum accipiunt. Secundò spectari possunt, ut solum sunt actus virtutis Penitentiae: & sic Contritio ad remissionem peccati concurrens ut dispositio, & etiam quodammodo ut compensatio, seu solutio pro iniuria peccati, quamvis imperfecta. Disponit enim ad gratiae infusionem, qua peccatum quasi formaliter deletur, sicut tenebrae luce: & satisfaciunt quodammodo Deo pro iniuria illata, vt supra dictum est.

Actus poenitentiae quomodo considerari possint, & quomodo sint causa remissionis peccati.

Quae autè Dominicus Soto hoc loco disp. 15. quaest. 1. artic. 6. disputat de actu poenitentiae, vt ostendat eundem actum esse ab habitu gratiae, & etiam dispositionem ad eundem habitum, videtur aliena à veritate, vt ostensum est r. 2. quaest. 113. art. 8. Vnde & id; quod ex eo inferit, à veritate alienum videtur: nempe actum Poenitentiae, vt est à gratia, esse causam remissionis peccatorum efficientem, seu meritoriam; vt autem est à libero arbitrio, esse causam eius dispositiuam. Nam Contritio in nullo momento est à libero arbitrio, quin etiam à gratia praeuente & comitante: & hoc duntaxat modo est dispositio ad gratiam iustificationis. Deinde etiam si concederemus, quod tamen non concedimus, eandem contritionem posse esse ab habitu gratiae; tamen verum non esset illam contritionem esse causam efficientem & meritoriam de condigno remissionis culpae mortalis, vt ipse videtur velle: quem sequitur Ruardus artic. 6. Nam si contritio consideretur, vt procedit à gratia ante remissionem peccatorum, non erit operatio filij, seu personae absolute gratiae. Nemo enim est absolute filius, aut gratus Deo, in quo est culpa mortifera. Quare illa contritio non erit meritoria de condigno remissionis peccati mortiferi. Vniuersè enim verum est, neminem per vllum actum à se procedentem posse sibi mereri de condigno remissionem peccati mortiferi: vt ostensum est quaestione 114. De Gratia.

26. Dominicus Soto respicitur.

Ret QVAE

Ret QVAE. Quae dicuntur reliquiae peccati.